

№35 №36 Японські традиції в створенні одягу та зачісок.

Костюм та зачіска Японії

ДЗ: Переписати підкреслений текст

Національний одяг Японії Жіночий одяг має такі особливості:

жіночий костюм підкреслював сексуальність і спокусливість своєї власниці — він зшивався з декількох шарів тканини таким чином, щоб під час руху нижній шар випадково привідкривався; під кімоно надягали нижні спідниці, які називалися **косимаки і футано**, а також сорочки.

Уніформа японського самурая підкреслювала відвагу і безстрашність чоловіка-воїна. Традиційний комплект японця складався з **хакама** — **широких штанів-плісе**, натільної сорочки, а також сукні, форма якого нагадувала халат. Такий

одяг не обмежувала рухи самурая, але її могли собі дозволити тільки заможні жителі Японії. Японці з бідного стану носили широкі штани і вільну сорочку, яка на поясі подв'язувалась звичайною

Кімоно. Кімоно в Японії — для чоловіків, жінок і дітей. цілісного шматка тканини. На наприклад, йде приблизно 9-12

мотузкою.

національний костюм Викроюють наряд із одне жіноче кімоно, метрів.

Справжнє традиційне виготовляють вручну. нагадує собою Т-подібний халат. Його може різнитися. Одяг закріплюється на тілі поясом обі (帯), який

кімоно

Кімоно

довжина

розташований на талії. Замість європейських гудзиків використовують паски і мотузочки. Характерною рисою *кімоно* є рукави *сode* (袖), які зазвичай набагато ширші за товщину руки. Вони мають мішкоподібну форму. Рукавний отвір завжди менший від висоти самого рукава. Оскільки японське традиційне вбрання подібне до халату, у ньому немає відкритого коміра на зразок європейських костюмів. Загалом воно зручне і не сковує рухів людини.

Тканини, з яких виготовляється *кімоно*, як правило, нееластичні. Для поясу використовують сукно. Викрійки для одягу зазвичай прямокутні і відрізняються від європейських аналогів зі складними заокругленими формами. Завдяки цьому

досягається економія і практично повна утилізація матерії. Її залишки можуть бути повторно використані у господарстві.

Для пошиття *кімоно* використовуються переважно м'які нитки, які зменшують ризик перетягування тканини. Проте таке бережне ставлення до матерії, яка була дефіцитом у традиційній Японії, негативно відбивається на збереженні конструкції одягу. У випадку її порушення *кімоно* можна перешити заново з тієї самої тканини.

Цей наряд однаково популярний як серед чоловіків, так і серед жінок. Жіноче *кімоно* відрізняється більш яскравими фарбами і великою кількістю незвичайних принтів і візерунків, чоловіче є більш стриманим і лаконічним. Класичне *кімоно* японки виконується з важких, щільних тканин. У деяких випадках вага такого костюма може досягати більше 10 кг, тому для його надягання потрібна допомога сторонніх. При створенні *кімоно* для маленьких дітей основний акцент робився на розкоші та святковості костюма. Дитячі *кімоно* відрізнялися яскравістю, розкішню і химерністю, їх колірна гамма більш яскрава і насичена, ніж у одягу для дорослих. *Кімоно* для дівчаток відрізняли численні візерунки та орнаменти, які використовувалися не тільки для декорування одягу, але і виступали в якості своєрідного оберегу, що захищає дитину від злих сил. Традиційно вважалося, що така вишивка принесе малюкові успіх і щастя.

Структура *кімоно*

1. Накладний комір — 掛衿 (*какеері*), 共衿 (*томоеері*)
2. Основний комір — 本衿 (*хон'ері*), 地衿 (*дзіері*)
3. Права передня натільна частина — 右の前身頃 (*мігі но мае міторо*)
4. Ліва передня натільна частина — 左の前身頃 (*хідарі но мае міторо*)
5. Ліва задня натільна частина — 左の後身頃 (*хідарі но усіро міторо*)
6. Права задня натільна частина — 右の後身頃 (*мігі но усіро міторо*)
7. Рукав — 袖 (*содє*)
8. Рукавний шлейф — 袂 (*тамото*)
9. Лівий край — 左の衽 (*хідарі но окумі*)
10. Правий край — 右の衽 (*мігі но окумі*)
11. «Вістря меча» — 剣先 (*кенсакі*)

<https://uk.wikipedia.org/wiki/%D0%9A%D1%96%D0%BC%D0%BE%D0%BD%D0%BE> джерело інформації.

Кандзаші (яп. 簪) — традиційна національна японська зачіска; цю назву також мають прикраси і засоби для укладання волосся. Походження слова «кандзаші» пішло від слів «камі-дзаші» означає «шпилька для волосся», яка зазвичай прикрашалась квітами.

Жіноча мода — не виняток. Нанесення гриму вважалося знаком поваги де старших осіб, наділених владою. Для дами з'явитися перед батьком або чоловіком ненабіленою, ненарум'яненою, із зубами, не пофарбованими у чорний колір, вважалося непристойним.

Жіночі зачіски виконували з довгого прямого, жорсткого, чорного волосся. Характерна риса їх — комбінація об'ємів, спрямованих догори, складність, симетрія. Всередині об'єми заповнювали чорними оксамитовими валиками, наповненими сухою травою. Спеціальні шпильки, стрічки, гребені, зроблені з дерева, дорогоцінних металів, коралів, панцира черепахи, слугували кріпленням для зачісок. Зовні зачіски нагадували китайські, але їхні відмітні риси — відсутність асиметрії,

чубків, проділів.

Високі складні зачіски носили жінки з вищої знаті, які у святкових випадках покривали волосся фіолетовим напиленням. Щоб отримати справжні витвори мистецтва, перукарі годинами чаклували, споруджуючи вигадливі башти з волосся. Такі зачіски створювали на декілька днів і навіть тижнів.

У жінок із народу були спрощені зачіски, але при цьому національний колорит зберігався.

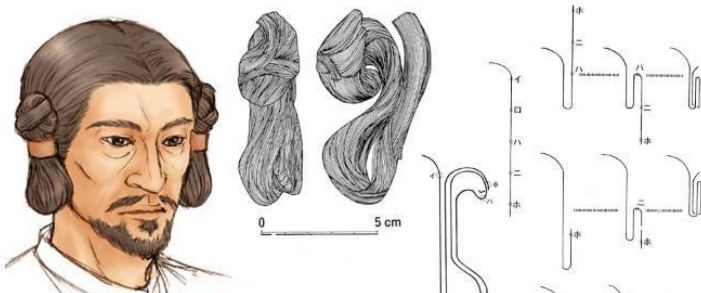
Імператриця у святкових випадках носила розплетене волосся або робила «хвіст» на потилиці, доповнюючи його штучним волоссям, щоб зробити довшим.

Зачіски чарівних гейш прикрашали маленькими віялами, які кріпили до шпильок боа і встромляли у вільний простір валиків. Шия завжди залишалася відкритою.

Усі валикоподібні зачіски складалися з чотирьох головних пасом: двох на скронях, тім'яного і потиличного. Саме з них робилися валики й петлі, які розміщували на маківці.

Характерною рисою японських чоловічих зачісок були «хвости», петлі з волосся, зібрані переважно на маківці, а так голена повністю або частково скронево-тім'яна зона.

Зустрічалися зачіски, в яких залишали невеликий пучок волосся на маківці,

укладали його у вигляді петлі й зав'язували стрічкою. Кінець пучка був спрямований до потилиці. Навколо пучка волосся голили, а від середини потилиці залишали пряме волосся, яке рівненько підрізали на рівні шиї. Доповнювали подібні зачіски пишні від скронь до підборіддя бакенбарди.

Серед знаті популярними були зачіски з джгутоподібно скрученого волосся, яке кріпили шпилькою. Пасма зачісували догори маківки. Іноді таку зачіску прикривали шовковим або оксамитовим чохлам.

Серед чоловіків літнього віку можна було побачити зачіску з прямим проділом і двома невеликими «хвостами» на скронях. Таку ж зачіску носили хлопчики до повноліття.

